Anul I. No. 5. 3 lei Joi 24 Maiu 1928

COASTA de ARGINT

Director, OCTAVIAN MOŞESCU
Redacţia şi Ad-traţia
Vasile Lascar № 1
— BALCIC —
Abonament anual 200 lei

Ziarul cultural al Universităţii libere din Balcic

Troiţă — I. Theodorescu-Sion.

Ziua eroilor

S'a ales o zi în plină primăvară, cu ruguri de flori şi boare miresmată pe culmi, pentru a fi închinată acelor cari prin jertfa lor anonimă ne-a dat ritm nou de viaţă şi de libertate.

Şi'n această zi, muiată parcă în melancolii de epopee, întreaga natură revăşită odinioară de viforul răsboiului, pulsează năvalnic în jurul nostru, se aprinde puternic în jarul rozelor, se împrospătează din izvoarele pământului, revarsă soare pretutindeni şi în amurguri îşi întinde cerul înstelat, ca şi cum nimic nu s'a întâmplat, ca şi cum nimeni nu s'a desprins dintre noi.

Numai din lumea umbrelor eroice, ajung până la noi ecouri epice ale vremurilor topite în foc şi fer, în sufletele noastre prind accente lirice şi în lumina amintirilor se încheagă toată epoca de entuziasm şi de durere, de înfrângere şi de isbândă.

Şi'n freamătul acesta de amintiri duioase, cum să nu ne risipim sufletele noastre într'o profundă adorare pentru vizionarii halucinaţi ai victoriei, când astăzi fiecare suflet e un imn de slavă, fiecare gând o lumină sacră pe mormintele acelora cari s'au stins departe de căminul lor, prin şanţurile morţii, dar şi ale biruinţii.

Ziua eroilor nu e o zi a justiţiei umană, în care trebue să se desbată procese de conştiinţă sau să se deslănţuie vreun fulgerător rechizitoriu împotriva acelor cari au stârnit războiul de ieri.

Nu este nici zi cernită, în care zăbranicul morţii să fluture deasupra noastră, o zi străbătută de jale şi cântece de îngropăciune.

Ziua eroilor, e pe deaparte o zi de reculegere morală pentru noi moştenitorii veseli ai victoriei de ieri, pe dealtă parte ziua de azi se conturează în linii mari, se desfăşoară în măreţii nebănuite care pătrund dincolo de hotarele de sânge ale fiecărui neam.

Prin simbolul jertfei supreme, ziua eroilor e o zi de revărsări de balade a întregului neam omenesc.

Căci fiecare popor îşi are eroii lui, porniţi în focul bătăliilor cu aceeaşi frântură de doină de-acasă, cu aceleaşi lacrime pentru mamele lăsate în urmă, cu aceleaşi flori date lor de logodnicele credincioase, cu acelaş dor să-şi apere pământul ţării lor.

De ce atunci să avem ură pentru ai lor şi iubire numai pentru ai noştri?

In capitala Franţei, sub monumentalul arc de triumf din Place de L'Etoille, poporul francez şi-a îngropat eroul necunoscut la căpătâiul căruia arde întotdeauna flacăra recunoştinţei eterne.

Şi acolo, nu odată, mi-a fost dat să văd pe sburătorul teuton, care odinioară semăna moarte deasupra Parisului, descoperindu-se criptei evocatoare de viteji şi nu odată mi-a fost dat să găsesc pe o frumoasă Brunhildă din ţara Rinului lângă lespedea acoperită de flori din toate ţările şi aduse acolo de toate naţiile.

Şi-atunci am înţeles rostul acestui monument aşezat în inima Parisului.

Sub marmora albă nu se află eroul francez, ci simbolul epic al supremei jertfei omeneşti.

Fie că acest sublim simbol al omenirii să fie şi un simbol al păcei de mâine. Fie ca din aceste jertfe să se înalţe un nou templu, cu alte credinţe şi cu alţi preoţi, sub a cărui bolţi să răsune în larg orgele în psalui de preamărire.

Şi'n ziua eroilor, în acest templu al omenirii înfrăţită, să cântăm laolaltă un imn nou, un imn de slavă şi de bucurie, imnul păcei universale.

Octavian Moşescu.

Flora Coastei de Argint la Cluj

Prof. D-r Al. Borza (Cluj)

Cum era și firesc, naturaliștii au fost cei dintâi, care au descoperit minunile îndrăsnețului Cap Caliacra și ale încântătorului golf dela Balcic, cercetându i Flora bogată și vegetația de un colorit deosebit de obișnuita înfățișare a vegetației noastre din România. După activitatea de pionier a cercetătorului Murgoci — nașul de pie memorie al denumirei atât de potrivite: Coasta de Argint—, s'au perindat unul după altul toți botaniștii noștrii prin aceste fermecătoare plaiuri, strângând ca albina harnică podoabele rare și interesante ale Florei din acest ținut. Incepe d-l Petrescu dela Iași, urmează d-l Prodan dela Cluj și cu o stăruință deosebită d-l Panțu dela București, întovărășiți de alți cercetători ai florei române.

Era deci firesc, ca să pelerineze pe tărâmurile scăldate în soare și valurile mării dela Cavarna, Caliacra, Balcic și Ecrene și reprezentanții Muzeului și ai Grădinii botanice dela Universitatea din Cluj. Noi ne angajasem doar, să publicăm în opul nostru „Flora Romaniae exsiccta" pe rând toate speciile noui, critice, sau rare ale Florei românești. Și care ținut ar fi putut furniza un număr mai mare de comori floristice specialiștilor de acasă și din lumea largă, de cât chiar această Coastă de Argint? In intervaluri scurte au vizitat această regiune directorul Borza, conservatorul Nyaradi, asistentul Pop, șeful de culturi Gürtler, studiind după metodele noui fitosociologice vegetația stepelor, pădurilor, ogoarelor și mlaștinilor, împreună cu a nisipurilor din Dobrogea nouă, colectând un material imens și foarte valoros pentru publicația „Flora Romaniae exsiccata".

Dar pe un naturalist adevărat nu-l mulțumesc numai mumiile îngrămădite în ierbare, preparate în fuga călătoriilor și excursiilor, studiate de tot fugitiv numai la fața locului. Pentru ca să cunoști deplin o specie, este nevoe să studiezi pe lângă caracterele morfologice ale unui număr cât mai mare de indivizi, și viața ei, să o observe în toate fazele de vegetație, să urmărești cu atenție cum se comportă această plantă în alte condiții decât celea ale locului natal, ale stațiunii naturale. Este necesar să supui planta la culturi în medii și condiții variate pentru ca să cunoști caracterele de adaptiune ale indivizilor, deosebindu-le bine de caracterele permanente stabile și invariabile ale speciei.

Pentru aceea am căutat să aducem depe Coasta de Argint toate speciile de plante cu flori în noua noastră Botanică, observându le aci în toate fazele desvoltării lor. Studii de acest fel motivează doară în primul rând sii ințele mari, pe care și le dau toate neamurile culte, de a înființa și întreține cu cheltueli atât de considerabile grădini botanice

Dar rostul grădinilor botanice mai este și acela, casă împărtășească cunoștinți din toate domeniile botanicei studenților și publicului mare. Printre aceste îndatoriri este și aceea, de a înfățișa grupate la un loc, plantele caracteristice diferitelor regiuni geografice. Se poate de fapt închipui o problemă mai frumoasă de răspândire a culturii științifice în păturile largi ale publicului inteligent, decât aceea, de a grupa la un loc plantele Coastei de Argint într'o Grădină botanică, care este vizitată an de an de zeci de mii de studenți și intelectuali din țara întreagă,și dea face cunoscută această minunată froră și acelora, cărora mijloacele bănești sau alte împrejurări nu le îngădue, să viziteze Țara de ferii și povești, care este această dungă de uscat și mare, îmbrățișate cu patimă?

In secția geografică am construit o stâncărie de calcar, în locul cel mai cald al Grădinii, pe o pantă expusă soarelui de miazăzi. O dispoziție arcuată a acestei stâncării concentrează, ca într'o căldare, toată dogoarea zilelor de vară, adunând și razele de lumină ce se reflectează de pe stâncile albe, făcând ca întreaga vegetație plantată în crăpăturile acestei stâncării, să se scalde în belșugul căldurii și luminii care-i sunt necesare și prielnice.

La poalele „Coastei de Argint" din Grădina botanică a Universității clujene se răsfață înainte de toate un boschet de smochini, elementul lemnos de obârșie mediterană cel mai caracteristic și mai util. Alături stă iazomia dobrogeană (Iasminium fruticans), iar prin nisipul îngrămădit șerpuesc vițele unei mici cucurbitacee, plesnitoarea (Ecbalium elaterium). Adesea surprinzi aci vizitatori care ating fructele cât un ou de porumb ale acestei plante, fac ca fructul să se rupă depe viță și să arunce de parte semințele amestecate cu un lichid, ce este eliminat pe orificiul deschis. Dintr'un colț al stâncăriei ne zimbesc florile de Peganum Harmala, atât de abundentă pe coastele Balcicului, cu rostari vechi în chromatica poporului turcesc. In lungi fire atârnă peste stânci cimbrișorul balcanic (Tymus carnosulus) cu frunze mici ciliate la bază și floricele roșii, ce răspândesc mirosul caracteristic pentru cimbrul de câmp și grădină. E interesant cum se mlădiază firele și se așează la toate depresiunile stâncii, căutând probabil să primiă cât mai mult din căldura reflectată de ele. Bujorii (Paeonia tenuifolia), podoaba cea mai strălucită a platoului dela Caliacra, sunt reprezentați prin câteva exemplare frumoase, ce îmbracă primăvara haina pomposă a florilor roșii. Tufa spinoasă, numită și de popor păliur (Paliurus spina Cristi), stă amenințătoare într'un colț al grupului Coastei de Argint. Compozeele bine mirositoare: Achilma Vandasii, Chrysanthemum millefoliatum și altele împodobesc zimțurile stâncăriei, dând vizitatorilor o idee justă de miresmele care plutesc în văzduhul îmbălsămat al Coastei de Argint. Un mic pelin Artemisia caucasica, reprezintă elementul străvechiu caucasic la noi. Alături se ridică mândră o Liliacee caracteristică pentru tărâmurile mediterane, Asphodeline lutea, cu flori galbene frumoase. Numai pe Coasta de Argint se găsește un reprezentant mediteranean al familiei Plumbaginacee, Plumbago europaea, cu flori mici albăstrui, pe care am isbutit să o încetățenim și pe stâncăria noastră. Pe niște copăceii de alături se agață două vițe caracteristice pentru domeniul florei mediterane: Periploca graeca și Smilax escelsa, această din urmă cu frunze ghimpate, de care se agață lâna oilor păscătoare din Valea Batovei, legendara „vale fără iarnă" a ciobanilor ardeleni depe vremuri. Pe stâncile dogorâte de soare se întind tulpinile grase de Euphorbia myrsinites, un alt element mediteranian al florei noastre.

Dar ar însemna să abuzăm de răbdarea cetitorilor noștri în bună parte nespecialiști în materie botanică, dacă am continua să înșirăm numiri tehnice de plante fără de explicațiile detailate și figurile, detailate și figurile, care le ar permite să recunoască aceste plante în natură. In Grădina botanică din Cluj toate aceste plante se cultivă în condiții asemănătoare cu cele dela Balcic și Caliacra, fiind însemnate cu etichete corespunzătoare. Acest grup al Coastei de Argint nu stă bineînțeles izolat în secția geografică a Grădinii, care înfățișează Flora României. La stânga se întinde un șir întreg de movile de nisip îmbrăcate în vegetația sărăcăcioasă caracteristică dunelor noastre maritime. La dreapta trei văi și o întinsă colină pietroasă expusă către Sud adăpostește plantele caracteristice din restul Dobrogei, atașându-se de-oparte la „Floră Balcanică" întrudită, de altă parte la grupul Olteniei, Banatului și a regiunii mediterane adevărate (Italia Grecia, Sudul Franței etc.) Aci cultivăm pe lângă smochinul, Periploca, Paliuves, Euphorbia myrsinites al Coastei de Argint și elemente care lipsesc din flora noastră: laurul, urezul, Agave și alte podoabe sudice.

Dintre toate aceste grupări geografice înfirpate de noi cu egală dragoste și îngrijire, totuși Coasta de Argint este mai aproape de sufletul meu, fiindcă ea reprezintă tot ce Natura a hărăzit mai multicolor, mai îmbălzămat și mai pitoresc în România. Ea ne reamintește mai desăvârșit Țară visurilor, dorurilor desfătărilor și mulțumirilor din fericitele meleaguri mediterane.

Prof. D-r Al. Borza

ARTISTICE

Dimcio Debeliaof

Elegie

Ca o amenințare nebună,
A unui zeu crud ce se răzbună.
Pripită, seara'și lasă aripile grele
Peste durerea culesului viilor mele.
Posomorâte umbre'n juru-mi cată—
Și'ntr'o tăcere ciudată.
S'apropie ora reproșurilor
A ispășirii ș'a remușcărilor.
Unde e strălucirea mea, oare!
Și rodul greu pârguit în vară
Truda mea fuse trudă zadarnică
Și visul meu—nălucire amarnică.
Inimă unde să te adăpostesc?
Râvnă, cum să te potolesc?
—Departe, furtună turbată se naște
Și'n noapte moartea mă paște.

Iți mai amintești?...

Ți-amintești în grădina și casa—adormite
In zăpada albă a cireșilor în floare?
O, dormiți mereu, dormiți în închisoare
Tânguieli amorțite și amintiri ofilite!
Sunt închis în această neagră închisoare,
O, tânguiți amorțite și amintiri ofilite. . . .
Vedeți temnicerul meu: rușinea'n care-am trăit
Vedeți osânda mea: zilele ce mi s'au sfârșit
Ți amintești-tu zâmbetul cireșilor înfloriți
Și zvonul lor din grădina culcată?
Ah! Iată îngeri adormiți.—Să nu-i treziți:
E corul îngerilor mei albi de altădată.
Eu trebuie să mor aici cu toți cei osândiți
O, tânguieli amorțite și amintiri afilițe —
Și fuse un vis, vai,—grădina adormită
Și tot un vis fuse—cireșii 'nfloriți!

In românește, de **N. Grevedia**

Pole

In Bazargic apare de câteva luni revista literară POLE (Câmpia) care se trudește să arunce deasemeni o punte de argint între Cultura română și bulgară. D-l Ianef Hagi la nef, diretorul acestei reviste, fiind un cunăscător al limbei și literaturei românești, tălmăcește în bulgărește frumoase pagini din scriitorii români. Deasemeni a d sa obținut colaborarea tânărului poet dobrogean Capitanof, redactorul ziarului nostru în limba bulgară. Astfel au apărut până acum traduceri din Mihail Eminescu, Al. Vlahuță, Oct. Goga, Cezar Petrescu, Cerna, Mihail Codreanu, Lucian Blaga, Nichifor Crainic, Camil Petrescu, Perpessicius, Octavian Moșescu, Zaharia Stancu etc.

Insistăm pe lângă toți acei cari doresc o apropiere culturală între Bulgaria și România, să dea tot sprijinul prietenului nostru Ianef care, între munții stâncoși de patimi cari despart aceste două popoare, întinde o câmpie rodnică în florile literaturii românești.

M.

Tip. „COMERCIALA" Bazargic

СРЕБРИСТИЙ БРЕГЪ

ВЕСТНИКЪ ЗА КУЛТУРА НА БАЛЧИКСКИЯ СВОБОДЕНЪ УНИВЕРСИТЕТЪ

УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ

Ул. Пр. Фердинандъ № 84—Базарджикъ

Никифоръ Крайникъ

Думи за приятеля

Приятелю да пиемъ, кой ли знай
ще ли си спомня нѣкой въ тоя край
за нашийтрудъ—и тежъкъ и упоренъ

Забравата ще да ни победи
смъртьта—и тя—ще да ни раздели,
но азъ, помни—ще искамъ да съмъ първи

Че славата е катъ строшена чаша,
отъ пяната и никакъ не се плаша,
че времето въ превара я оголва,

Тъй както ние нашите пълни чаши.
Защо ли сж усилията наши
какво сме ний, защо ли ний творимe?

Все равно ми й! че зная азъ добре
сърцето ми дорде да бий ще спре,
за моите песни и за менъ ще казватъ;

„Никифоръ Крайникъ"? Да, и него помнимъ
Добъръ поетъ бе, салъ че съ псевдомимъ
Подписваше и псевдоминъ остана.

Празника на просветата

На 24 Май славяните празнуватъ праздника на просветата.

Празникътъ на двамата братя Кирилъ и Методи, родени въ македонския градъ Солонъ.

Въ какво се състои делото на тия двама равноапостоли?

Кирилъ и Методи сж творците на славянската азбука, сж първите славянски учители, които сж превели свещените книги на понятенъ на славяните езикъ и сж плъзнали между народа да го просветяватъ.

Частно за българите, делото на Кирилъ и Методи е отъ особено значение.

Непросветения български народъ, който си е нямалъ нито азбука, нито книжнина, нито пъкъ каквато и да било култура е билъ започналъ да се поддава на силното гръцко влияние. Гръцките духовници бавно, но сигурно вършели поставената си задача на погърчването на българското племе.

И кой знае, може би ние днесъ не бихме говорили и писали на български езикъ, ако не бяха двамата братя македонци, които сами и съ помощьта на своите многобройни ученици, най-вече на Климента, сж отворили очите на съвремениците си българи отъ гръцката опасность.

Затова, цялото българско племе, а ведно съ него и цялото славянство всяка година на 24 Май отпразнуватъ чествуването на паметьта на тия двама славянски равноапостоли.

Печо Господиновъ

Повяхнали Копнежи.

Утрото разплита златни мрежи
въ сънните покои на нощьта,
въ утрото, повяхнали купнежи
стене, съ безметеженъ сънь скрьбьта.

Нѣкой плаче въ мощната тъмнина,
въ черните градини на скрьбьта ....
Вечерьта разплита плащеници,
съ пурпуръ багри всеки клонъ смъртьта.

РИБАРИ.

Те още отъ тъмнъ сж въ водата.

И трима съ груби, почернели, небръснати лица и здрави мишци за тежките весла.

Влагата излива голитѣ имъ рамене, гърдитѣ и свититѣ пръсти на напуканитѣ ржце.

Въ устата соленѣе и горчи.

Мрежата е хвърлена; едни само гжбички, очертани въ правиленъ кржгъ, сж на повръхностьта на водата.

Далече въ мрачината изтънено се чува трена. Зминава ли нѣкои или се връща?

Се едно е за тѣхъ.

Тѣ чакатъ за ловъ, за гладнитѣ гърла, които сж оставили у дома.

Истока разцъфва, бавно размахва лимоненожълтитѣ си криле, докато слънцето, голѣмо колкото връшникъ и настървено до жарь излива и съ разтопеното си царско злато стопля вълнитѣ.

Но те чакатъ.

И дълго ще чакатъ до като уловятъ мжката на своя печаленъ животъ.

Панчо Михаиловъ

Добруджанска народна песень.

Хороводна.

Михалъ предъ кръчма почива,
Вида за вода отива
И покрай кръчма минава
до Михалъ тъмно свирете
и си на Вида думаше:
—„И дай ми Видо тазъ китка,
дето та грее въ лицето,
дето ма гори въ сърцето".
Вида на Михалъ думаше:
—„Пасъ си китката не давамъ
доде ма грее въ лицето,
доде та гори въ сърцето"

Слушана отъ Буля Йорданица отъ селото Шейнари.

Български писатели

Панчо Михаиловъ.

Въ България се навъдиха много писатели и най-вече поети. Единъ презъ други, звани и непризвани се надпреварватъ да публикуватъ стихове и щомто станатъ десетина на брой бързатъ да ги издадатъ въ отделна сбирка. И после започватъ да се критикуватъ едни други; говорятъ за литературни школи, за групи и въобще все за големи работи, а делата имъ всъщностъ оставатъ недоносчета.

Затова, когато чета книгите на Панчо Михайловъ, за когото смело и напълно заслужено може да се каже, че е единъ отъ най добрите български белетристи отъ новата генерация писатели, ни обзема справедливата почитъ предъ неговия голямъ талантъ.

Упоритъ и неуморимъ работникъ, той съ редка последователность, въпреки тѣй тежките условия за литературно творчество приготвя и издава своите творби, които сж истински дарь за българската литература.

Преди години още, когато за първи пъть се появи повестьта му „ПОДЪ ЗЕМЯТА" си казахъ, ето единъ следъ толковато бездарници, който е смогналъ да прозре печалната действителность на нашия животъ и да го възсъздате въ неговите истински бои. Предъ менъ се изпречеваше образа Емилъ Зола и картините отъ безсмъртния му „Жерминалъ".

Но последваха други творения, книгата му „БЪЛГАРСКИ НОВЕЛИ", прикова вниманието на всички къмъ него. Едни го отрекохa, злобата въ малките имъ души беше заменила истинския възторгъ съ похулни думи. Панчо Михаиловъ не се смути. Той си имаше вече своето верую:

— „Чувашъ ли? По-добре е вместо молитви майка ти да те научи да бъдешъ гордъ, честенъ и независимъ да почиташъ само слабите и потиснатите, да разделяшъ залъка и леглото си съ гладните"...

И последваха нови издания на книгите му, които се изчерпваха, а същевремано се печатаха и нови книги.

Библиотеката „Наши писатели" издаде кнגгата му „МАЛКИ ПАЗКАЗИ" а литературната задруги „Стрелец"-Празника на параклиса

И постепено, ПАНЧО МИХАИЛОВЪ, въпреки и младъ още, зае заслуженото място на първенецъ въ българската съвремена белтристика

Защото, време е, да започнемъ и ние, още при живе да отдаваме заслужената почесть къмъ дарените синове на нашата многострадална земя.

ЧИУТА.

(Откъслекъ.)

ОКТАВЪ.— (затваря вратата полека. Усмихнатъ поглежда Карменъ, въздиша дълбоко каточели облегченъ) Да, знаешъ ли каква голъма тяжесть сне отъ душата ми!

КАРМЕНЪ.—(Приближава се до Октавъ, прегръща го. Той ни благослови, Октавъ.) благослови ни.· И колко отдавна очаквахъ азъ неговата благословия... отдавна я чакахъ... Чакахъ я да дойде тъй ... явна... истинска... тъй както днесъ... Азъ я забелѣзахъ... чувствувахъ я въ очитѣ му.. но беше скрита, а азъ я желаяхъ явна, искренна... както сега... отъ цѣлата душа казана... „Утре въ общината"... Ти мълчишъ Октавъ? Не те ли трогва?

ОКТАВЪ.—Какъ да ме не трогва?

КАРМЕНЪ.—Щастието не ти ли налива огънь въ мозъка? О какъвъ мълчаливъ те прави щастието бърборко! (Отдрьпва се отъ него) А утре „въ общината", заради М-мъ Мику. Чу ли? И после какво ще правимъ, Октавъ? Ще отпжтуваме... нали? Ще отпжтуваме негде на село, въ нѣкое забутано селце, въ нѣкаква мѣстность където да тече едно мъничко поточе, тъй мъничко, че да се присуши като вземешъ една шепа вода Ще ставаме рано... ти ще си сънливъ и ще се събуждашъ съ моитѣ цѣлувки, ленивъ.. едвамъ се обличашъ, а азъ ще те драязня и да те цѣлувамъ,. да те цѣлувамъ... да те цѣлувамъ, Октавъ... После да пиемъ прѣсно топло млѣко. Да обикаляме по полянитѣ и по хълмоветѣ. Азъ да подскачамъ напредъ съ бѣла рокличка, съ шапка подъ ржка и съ ржце пълни съ цвѣтя.. като предвѣстница на пролѣтьта. Ти отподиръ да бръмчишъ като нѣкой тежъкъ сънливъ бръмбаръ... А азъ да бѣгамъ и да севръщамъ... и колкото пжти се върна да те цѣлувамъ... да те цѣлувамъ... да те цѣлувамъ. Кажи Октавъ не е ли хубаво? На обѣдъ да ни чака прохладната кжщица. Съ чардакъ засенченъ отъ тополитѣ!

ОКТАВЪ.—Карменъ, Карменъ, подлудявашъ ме.

КАРМЕНЪ.—Какво страшно шумолене!.. Душата ми е една вълна; отъ твоята душа идва вятъръ, моята вълна се люлее отъ твоята що мирише на босилекъ и на... Азъ да ти давамъ да ядешъ, да те храня... да ти турямъ въ устата, като едно паленце, и да ти искамъ за всяко едно парченце за заплата по една цѣлувка... и после на нашитѣ коравъ криватъ съ груби и чисти завивки да приспя, Октавъ.. Да си легнемъ тъй послушни, като деца да те пригърна презъ вратътъ съ ржцете си.. и да спимъ щастливи.. щастливи.. (заплаква) Октавъ. Октавъ... какво щастие...

ОКТАВЪ.— (притискайки я къмъ себе си) Душичке моя...

КАРМЕНЪ.—Виждашъ ли Октавъ, виждашъ ли? Азъ не съмъ и говорила никога тъй много, както тази вечеръ. Виждашъ ли... Каква разговорлива ме направи щастието? Пазехъ си думите за нѣкого. И откогато те познахъ, пазехъ ги още по-вече...

ОКТАВЪ.—(стресвайки се бърже) Карменъ!

КАРМЕНЪ. —) Уплашена) Какво има? Какво значи тоя викъ?

ОКТАВЪ —Карменъ, както иокономически... защото знаехъ за кого ги пазя...!

ОКТАВЪ.—Карменъ...

КАРМЕНЪ.—А ти неблагодарнико ме чакаше съ револверъ на вратата.

ОКТАВЪ —Прости ме. . . но когато влезешъ въ кжсна вечеръ и искашъ да отворишъ една врата безъ да чукашъ и безъ да кажешъ кой си... безъ да кажешъ ни дума...

КАРМЕНЪ.—Нима трябва да кажа коя съмъ? Кажи... Всякога когато на вратата чука една добра мисълъ, вие я посрещате съ револверъ ли въ ржка?... Остави.. остави... драязня те азъ така, но съмъ тъй щастлива,... тъй щастлива... че бихъ желала да ме стопи нѣкой, та мястото ми да обърне въ душа. Да я излея въ твоята душа Да остана тамъ за винаги.. и да се слѣя съ тебъ.. да плача съ тебъ, да умра съ тебъ...осъ твоята душа иде фуртуна, моята вълна се надува, пени се, разпръсква се, отъ твоята душа иде слънце, моята душа се отпуща и се хили. Тъй, тъй, притискай ме къмъ себе си, къмъ сърцето си, по близо, по силно.

Да премине, да се слеятъ нашите души, да се не знае коя е моя, коя е твоя... Октавъ.. (въ тръпки) Октавъ, защо щастието има смъртни тръпки? Защото е безкрайно като смъртьта?

ОКТАВЪ.— Защо такива грозни мисли?

КАРМЕНЪ.—Не, Октавъ, не сж грозни мисли, не сж грозни. Не... Извънредно красиви... Но такова щастие, Октавъ, такова щастие... Замайва ме безкрайностьта... като че ли съмъ на върха на едно дърво.. по края на една бездънна пропасть. Примеждия .. примеждия, много отдолу, но мило слънце и безкрайно ясно небе, ви сж тия думи?.

КАРМЕНЪ.—(съ протесть) Мнения... чука се на вратата и двамата се стряскатъ

Lumina electrică şi Balcicul

Deşi Balcicul e un oraş vizitat şi îndrăgit de numeroşi vilegiaturişti şi e poate cel mai pitoresc oraş de pe litoralul românesc al Mării Negre, nu e luminat încă până azi cu electricitate, decât vilele regeşti, şi acele cu uzină proprie. Din această cauză atât sezoniştii, căutători de frumos dar şi doritori de confort, ca şi intelectualitatea oraşului acuză actualul consiliu de lipsă de iniţiativă şi de activitate.

In ziarul „Dobrogea Nouă" a apărut un articol inspirat de mai mulţi cetăţeni ai Balcicului, dând la iveală o neînţelegere ce ar exista între consilierii cumunali, o parte dintre ei pentru luminatul cu electricitate, cealaltă parte, protivnică.

Scrisoarea de mai jos a d-lui D. Capsali, membru în delegaţia permanentă a Primăriei Balcic, ni e trimisă cu scopul de a lămuri opinia publică. O publicăm cu plăcere, cu mângâierea că doar prin presă se va lumina .... Balcicul.

Domnule director,

In urma scrisoarei înmânată ziarului „Dobrogea Nouă", din partea câtorva cetăţeni ai oraşului Balcic, publicată în rezumat în sus citatul ziar sub No. 216 din 11 Mai a. c. arătând indignarea lor faţă de Consiliul Comunal al oraşului Balcic, pentru respingerea ofertei casei Hrisovelonis a iluminatului cu electricitate al oraşului.

Răspund în scop nu mai să luminez pe cititori atât din Bazargic cât şi din alte oraşe; iar cât priveşte opina publică a oraşului Balcic a fost şi este destul de bine luminată relativ la sus zisa ofertă, căci răspunderea ei sa făcut cu asentimentul opiniei publice din Balcic, dându-şi seama că oferta a fost în dezavantajul Comunei; dentru următoarele motive.

Casa Hrisotovelnis având doua motoare „Diezel" instalate la fabrica de făina din port, fapt care a determinat-o să ceară a contracta cu Comuna, pentru ada lumină electrică numai în centrul oraşului luându-şi angajamentul a instala 65 becuri, cu o putere de 19 mii lumânari, pretinzând comuna să plătească suma de lei 248 000 care o cheltueşte actualmente cu întreţinerea lămpilor perto-max şi a lămpilor cu petrol. Cum aproape trei sferturi din oraş rămâne fără lumină urmează Comuna să întreţină lumină restul oraşului, aşa că necesita a se aloca în buget suma de lei 180.000 pentru întreţinerea luminei în cartierele neluminate, aşa ca modestul buget al acestui oraş se îngreună cu suma totală de lei 420.000 pentru iluminatul oraşului, sus numita societate se obligă a construie reţeaua parţiunei luminate iar după 10 ani, reţeau care trebue scoasă din uz că fie repartăin contul comunei, iar după 15 ani, întreagă instalaţie să rămâie Comunei (bine înţeles fără motoare), reţaua reinstalată cu spesele Comunei-mari avantajii.

D-l Primar al primăria acestei oferte, a încredinţat delegaţiunei Permanente pentru a o studia Delegaţia luându-o în studiu şi cercetându specialişti găsese ca instalaţia reţelei şi puterea energiei conform planului casei Hrisovelonis costa cu motor cu tot lei 600.000 faţă de puterea luminei, nu trebuie motor mai mare de 12 cai putere.

Atunci care este rostul Comunei în interval de 15 ani să plătească casei Hrisovelonis suma totală de lei 3. 720. 000 pentru instalaţia care costa 200 000 lei.

Consiliul Comunal la urma depunerei ofertei de către D-l Primar, luând în cercetare atât oferta, cât şi proectul de contract, redactat de casa Hrisovaloni, cât şi raportul Delegaţiunei Permanente, găseşte oferta absolut ne avantajoasă şi cu majoritate absolută o respinge, propunând nu pentru 15 ani, ci 25 ani să dăm în concesiune lumină electrică pentru întreg oraş, plătind suma care se cheltueşte actualmente cu iluminatul, ca după 25 ani întreagă instalaţie cu motoare, uzina în perfect funcţionare să rămâie comunei; la aceasta până astă-zi n'a răspuns casa Hrisoveloni cu toate că această deciziune a stat afişată 10 zile atât în sala Primariei Balcic, cât şi în sala Prefecturei Callacra.

Iar în sânul Consiliului Comunal nu a existat până în prezent şi nu va exista nici o neînţelegere—mereu s'a lucrat şi se va lucra în deplin acord.

Cu stimă

D. Capsali

Membru în delegaţia Permanentă.

De la cohorta de cercetaşi „Coasta de Argint"

D-l căpitan I. Berceanu, comandantul cohortei de cercetaşi „Coasta de Argint" în urma vizitei unui grup de cercetaşi bucureşteni, a primit din partea d-lui Nedelcu, inspectorul Fundaţiei culturale „Regele Mihaiu" o frumoasă scrisoare plină de învăţăminte pe care o publicăm cu un îndemn pentru cohortele de cercetaşi din Dobrogea, să pună mai mult suflet şi mai multă stăruinţă pentru desvoltarea cercetăşiei prin aceste locuri, luând exemplu de la cohorta „Coastei de Argint" din Balcic.

Către Cohorta „Coastei de Argint" Balcic.

Comandamentul Marei Legiuni a Cercetaşilor România roagă Cohorta sa din Balcic să exprime recunoştinţa ce păstrăm tuturor persoanelor cari cu o atât de gentilă şi spontană atenţiune au întâmpinat grupul de cercetaşi din Bucureşti şi Bazargic conduşi de noi în excursiune pe „Coasta de Argint" în săptămâna luminată a Invierii.

In anul jubiliar al Dobrogei, am consacrat vacanţa de primăvară acestui pelerinaj prin colţul extrem-meridional al dulcei Patrii, pământ binecuvântat scăldat în unde şi raze, pământ zâmbitor cu refracţii argintii, pământ fecund, cu suprafaţa rodnică, cu sânul bogat în urme străbune.

Bunăvoinţa ce am găsit la autorităţi şi particulari, mi-a permis să ne realizăm planul în cele mai bune condiţii.

Intre bucuriile aduse cu noi ca trofee, este şi impresia excelentă ce ni a făcut prezentarea cohortei „COASTA DE ARGINT". Intâlnirea celor două coloane în sunet de cor de goarnă pe valea Morilor în mireasmă de verdeaţă fragedă preserată cu viorele odorate, în sbucium de privighetori ce se exaltul în amurg prin desişul înflorit, în timp ce sufletele copiilor se căutau se găseau, sfioase, senine: clipe a căror evocare constitue o comoară pentru cei ce le au simţit. Apoi scoborârea la Mare, îmbarcarea dealungul portului în cântecele nobil interpretate de cercetaşe în seara ce estompa tot mai fantastic contururile coastei abrupte.

Cu satisfacţie am constatat, în cursul celor trei zile, calitatea aleasă a elementelor cari constitue Cohorta „COASTA de ARGINT" din Balcic de care legăm aşteptări deosebit de promiţătoare, întemeiate şi pe devotamentul comandantului său, vechiu cercetaş destins din Cohorta „OVIDIU"

SANATATE!

p. COMANDANTUL MAREI LEGIUNI: (ss) Nedelcu

ŞTIRI şi FAPTE

Universitatea Liberă „Coasta de argint" va deschide la 15 Iunie a. c. în localul propriu, o librărie a mării. Se va pune în vânzare pe lângă o literatură a mării şi albume cu reproduceri după pictorii noştri marini şi mai ales după acei cari au pictat Coasta de Argint şi Balcicul.

Universitatea liberă din Balcic, a organizat în timpul verii excursii pe măgari, în împrejurimile oraşului, ca Ecrene, Ceatalar şi Capul Caliacra Surtuchioi. Lângă localul universităţii s'a fixat o staţie de unde vor pleca grupurile de excursionişti, care vor fi conduse de către cercetaşii localnici. Şi astfel măgarii cari colindă zilnic străzile şi dau un farmec deosebit Balcicului, vor fi strânşi şi întrebuinţaţi în acest scop.

HRAUD

Pictorul Hrand Avachian, a fost autorizat de către direcţia universităţii libere, cu procurarea materialului. Deasemeni să contracteze cu casele de editură din Bucureşti, lucrările necesare.

La 21 Maiu a. c. a avut loc la Constanţa, depunerea legământului a tuturor cohortelor de cercetaşi din Dobrogea. Deşi invitate cohortele din Balcic şi Bazargic nu au luat parte, neprimind foile de drum la tim.

D-l Căp. Ion Berceanu, a fost delegat cu reprezentanţa soc. anonimă „Coastat de Argint" în Balcic.

Publicaţiune

Avem onoare a vă face cunoscut că am înfiinţat în oraşul Constanta o societate anonimă pe acţiuni sub firma: „BANCA COMERŢULUI. Constanţa care a şi început operaţiunile sale.

Actul constitutiv a fost autentificat sub Nr. 777 din 14 Martie 1928 Autorizaţiunea de funcţionarea a fost acordată de către Tribunalul Constanţa Sec. II prin Sentinţa Nr. 87 din 23 Martie 1928, în urma avizilui Camerei de Comerţ Nr. 187/928.

Banca Comerţului se va ocupa cu tot felul de operaţiuni bancare şi comerciale, prevăzute de statute

Vă rugăm să binevoiţi a lua notă că Banca va fi valabil angajată prin semnătura unuia din Domnii: Simon Alperin, Preşedintele Consiliului de Administraţie? şi Administrator Delegat; Avocat H Grigorescu, doctor în drept, vicepreşedinte; Avocat T. U. Berbereanu, Membru în Consiliul de Administraţie; alături de aceea a D-lui D. Michel, Procuristul Băncii.

Sperăm că veţi binevoi a face uz de serviciile noastre şi vă asigurăm de toată solicitudinea pentru o cât mai promptă şi conştiinţioasă îndeplinire a dispoziţiunilor D-vs.

Primiţi vă rugăm asigurarea deosebitei noastre consideraţiuni

BANCA COMERŢULUI
SOCIETATE ANONIMĂ

ВЕСТИ

— Сѫбота 19 т. м. въ салона на Модерния Театъръ Театралната секция при Българското общество се представи пиесата „Високия смяхъ" за въ полза на пострадалите отъ землетресението въ България.

— Много вестници отбелязаха 10 год. смрьтьта на единъ измежду най виднитe ромънски поети, Георге Кошбукъ, който съ своето прочуто стихотворение „Ний искаме земя" презъ 1907. г. раздвижи духовете на широките народни маси.

— Черковния хоръ ръководенъ отъ учителя по музиката Пенчо Пеевъ е далъ единъ отлично исполненъ концертъ въ градъ Каварна. Особено впечатление направила оперетната Марокския Бей.

— Готви се една антология на добруджанските писатели и поети. Ще бъдатъ поместени трудовете на родените и отраснали въ Добруджа и на тия които съвсемъ отблизо сж се интересували за живота въ нея.

— Въ настоящия брой поместяме едно стихотворение отъ добруджанския писатель Печо Господиновъ, за когото следующия пѫть ще дадемъ една кратка характеристика. Печо Господиновъ е дете на Добруджа и отъ близо се интересува за нашата сѫдба.

— Молимъ и редакциите на българските списания да не скъпятъ толкова и да благоволятъ да ни изпращатъ по единъ екземпляръ. Освенъ че ще отбелязваме излизането на новата книжка, но ще ни се даде и възможность да следимъ и литературния животъ въ България.

— Ние благодаримъ на г нъ Д ръ Мариновъ издателя на „Вечери въ Антимовския ханъ", гдето ималъ добрината да ни изпрати тая книга. Ще дадемъ обширна рецензия за тая тъй ценна книга взъ живота на Добруджа.

— Духовата музика при Добричъ, Българската гимназия подъ ръководителството на вещия музикаленъ деецъ и учитель по музика Йосифъ Душекъ прави големи успехи. Въ единъ късъ срокъ г нъ Душекъ сполучи да обучи своите млади питомци, които за Кирилъ и Методи ще свирятъ на готвените тържества.

— Усилено се приготовлява на български езикъ отличната пиеса „Чйута" отъ ромънския писатель Викторъ Йонъ Попа, който ще бъде поканенъ да присъства на премиерата.